

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

5. An eadem instantis mortis necessitate, possit quilibet Sacerdos, etiam Religiosus, ministrare Eucharistiam.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

necessitas minus imminet, dictumque urget notabile damnum, non obligat. Ita Cast. tom. 1. disp. ac charit. p. 9. Bonac. de charit. disp. 3. p. 4. alique.

Pelle inf. c. 15 qua ratione siue Paocho siue non Paocho incumbat onus Eucharistiam porrigendi, præter id quod ex dictis colligi potest, vide apud Pellizzarium tom. 1. Man. Reg. tr. 6. c. 9. sect. 2. q. 6. Cal. Malder. Reginal. alique apud Castrop. Bonac. Pelliz. citatos.

§. VI. An, qui, mane ex devotione communicavit, deinde in periculum mortis incidit, possit eadem die, pro Viatico communicare;

Non solum posse, sed debere, docent nonnulli cum Hurtad. de Euch. disp. 11. diff. 4. co. nixi fundamento, cuius modo meminimus §. 2. quia nimirum, quando hic mane communicavit, non urgebat præceptum. Communicet igitur adveniente periculo, quando præceptum urget, ut illi satisfaciatur. Nonnulli vero apud Delugo de Euch. disp. 16. sect. 3. n. 54. solum dicunt posse, non autem sub obligatione: siquidem prohibita est duplicata eodem die communicatio.

Communio, & vera sententia est, nec debere, nec posse. Sic Suar. de Euch. disp. 69. sect. 3. §. Rogabis, in fine. Fag. Gualtero, Præpos. Laym. Delugo eos citans dicta sect. 3. Ratio primi est, quia iam est præcepto satisfactum mane, ut constat ex dicto §. 2. Ratio secundi est, quia prohibetur bis eodem die communicare.

Post hæc scripta, & impressa legi præter Hurtadum iam citatum, sententiam Pellizzarij, Quintanaduenas, Dicastilli, Martini de S. Ioseph Leandr. Lud. à S. Ioan. Bap. Duenz. p. 10. tr. 11. ref. 40. aliorumque, quæ docent posse, ac debere. Verum omnibus accuratè perpensis distinguendum esse, ne locum errori demus, sic censeo. Vel mane quis communicavit bene valens, & deinde incidit in morbum periculosum: Ita ut creatur, non potestur vitam ad diem sequentem, & hunc iterum posse eodem die, imò debere communicare probabile est ex auctoritate tot. Doctorum; nec aliud ipso vellet, si eorum verba, & rationes perpendantur, existimo, vel mane quis dum laboraret periculoso morbo, pro quo, si illud periculum advertebatur, poterat ei dari Viaticum, ipse tamen communicavit ex devotione, & hunc non posse iterum eodem die communicare, si recrudescat tunc morbus, ob quem iudicetur eodem die moriturus, constanter affirmo, & de hoc casu ego sum loquutus in hoc n. 10. loquutus enim sum de eo ægroto, qui communicavit mane, & deinde apparuit periculum. Ratio utriusque partis distinctionis est, quia in priore casu ex probabili sententia non est satisfactum præcepto communicandi in periculo mortis; ille enim in periculo non erat quando communicavit. At in posteriore casu satisfactum est, quia iam erat in periculo, quamvis non putaretur esse, vel quamvis cum ea intentione non communicaverit, sicut si mane diei festi audeat Sacram, licet nescias illum esse diem festum, satisfactis præcepto, quia tunc rem præceptam iam implevisti, neque Missam aliam teneris audire post scientiam facti, ut alibi docuimus. Ecclesia enim præcipit audientem Missæ simpliciter, non intentionem Satisfaciendi præcepto.

Ex dictis colligo: me facilius concedere iteratam in eodem die communionem illi, qui ex inf. d. volnere, quam illi, qui ex febris, V. G. in periculum viæ incidit: nam vulneratus, si communicavit ante acceptum vulnus, non communicavit tempore periculi, sed fabricatus cum habeat in se litem febris ex communiter contingentibus præsumere debeo, communicasse tempore quo avertat periculum, quamvis nobis ignotum, & solum valde peritus Medicus posset testificari, verè novum morbum accessisse, qui periculum illud adduxerit, certè casus iustissimus erit.

Parti II.

§. VII. De sumente Viaticum, in mortali, deque mortaliter peccante post illud.

11. Si quis Sacrum Viaticum, existens in peccato mortali sacrilegè sumpsit, licet aliàs peccaverit, huic tamen præcepto iam satisfecit, prout constat ex dictis c. 4. §. 3. num. 54.

12. Quod si ritè, & pure Viatico refectus est, sed post ipsam refectorem incidit in mortale; aliqui cum Sot. in 4. d. 12. q. 4. art. 11. putant astringi iterum, in eodem mortis periculo communicare, ut non moriatur sine auxilio Eucharistiz. Verum consilium id quidem bonum est, non obligatio: Sic Hurtad. de Eucharist. disput. 10. diff. 3. Delugo de Eucharist. disp. 16. sect. 1. num. 46. quia iam, per priorem sumpcionem præcepto factum est satis. Ad confessionem autem talis peccati obligatur, etiam si contritus sibi videatur: quia debet observare præceptum subdandi clavibus omnia peccata mortalia.

§. VIII. An pueri communicandi sint pro Viatico.

13. Pro pueris, usum perfectum rationis habentibus, non est dubium adesse præceptum, & non adesse pro rationis expertibus, ut patet ex dictis supra cap. 1. §. 2. Solum ergo est difficultas de pueris intra latitudinem decimi, quatuordecimi anni existentibus: qui habent quidem aptitudinem ad confessionem, non verò, ex aliquorum sententia, ad reverenter suscipiendam Eucharistiam.

14. Dico, his posse, imò debere dari Viaticum, sicuti iisdem dari solet Extrema unctio: Ita Suar. de Euchar. disp. 70. sect. 1. & passim id enim suadet præceptum divinum, in tanta instantis necessitate: esto, non esse dandum contendat probabiliter, Vasquez de Euchar. disp. 214. c. 4. n. 41. Hurtad. de Euch. disp. 10. diff. 4. alique. Immo Delugo de Euch. disp. 13. sect. 4. n. 4. merito, propter eandem rationem, contendit, etiam puto de quo sit dubium, an doli capacitatem habeat possit (licet non debere) dari Viaticum, sicuti datur confessio, & Extrema unctio, licet hæc, propter periculum irritandi Sacramentum, sub conditione.

Dices, cur pueris benè discurrentibus, potest & debet, his verò sub dubio discurrentibus solum potest? Respondeo, quia illi subduntur legibus, atque adeo huic præcepto: hi verò, cum sit dubium, an discurrant, dubium etiam est, an subdantur legibus, & consequenter, ex doctrina Doctorum apud Castrop. de conscient. disp. 3. num. 2. in materia de legibus, ad observandam legem non obligantur, quia in tali dubio est possessio pro libertate.

§. IX. An amentis temporaneo, ac Phrenetico dandum sit Sacrum Viaticum.

Diximus c. 4 §. 1. perpetuo amentibus, non esse dandum Eucharistiam: nunc consequenter dicendum, nec esse dandum Sacrum Viaticum: semifatuis velò, ut etiam stolidis, & mutis, surdis, sicuti Eucharistiam in vita esse concedendam, dummodo absit periculum irreverentiz ibidem diximus, sit & in morte Viaticum esse dandum, nunc consequenter asserimus.

At verò illis, qui prius usu rationis potiti sunt esse porrigendam Eucharistiam in articulo mortis, si prius voluntatem habuerint eam recipiendi, docet cum communij opinionione S. Thom. 2. part. quest. 80. artic. 9. idque universaliter, siue paulò, siue multò ante mortis periculum (cum eodem sit ratio) usum rationis amiserint. Adde non solum posse porrigi, sed debere, quando non est periculum irreverentiz, sicuti iisdem dari etiam solet Extrema unctio. Colligitur ex Suar. de Eucharist. disputat. 66. sect. 1. Vide quæ dixi ibidem num. 4. circa finem.

H

16. Petes